

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
КУКЛИ

chitanka.info

Тази година през септември Стефка навърши седем години. Майка ѝ я отведе и записа в училището, а татко ѝ вечерта донесе подарък книжка с картинки.

— Ти си вече голяма — каза ѝ той, — отсега нататък, вместо да играеш с куклите си, ще се учиш да четеш и пишеш.

А след една седмица майка ѝ донесе голямо сандъче и поръча да нареди в него старите си кукли.

— Утре Цона ще ги отнесе на тавана! — добави тя.

— Ама всичките ли, мамо?

— Всичките! — строго отвърна майката и излезе.

Стефка остана сама. Тя отвори сандъчето. Отвътре се показаха старите ѝ играчки: малко бяло кученце, без опашка и с три крака, конче на колелца, мече без уши, сляпо котенце, гумено момче и момиче и много други, които отдавна беше забравила. Стори ѝ се, че всички я гледат с насълзени очи.

Най-отгоре бяха двамата ѝ любимци: восъчната кукла Милка и плетеният палячо с меко атлазено тяло, бели копчета на палтото и червени пантофки на крака. Те като че ли искаха да ѝ кажат: „Стефке, и нас ли ще затвориш в омразното сандъче?“

Но какво да направи, щом майка ѝ заповядва, трябва да я послуша. Стефка помилва играчките, нареди ги, наведе се и целуна за сетен път Милка и Палячо. Сърцето ѝ се късаше от мъка.

— Мила Милке, и ти, Палячо, не плачете! — рече им тя, сама насълзена. — Аз няма да ви забравя. Знам къде стои ключът от тавана. Всеки празник ще ви идвам скришом на гости.

Слугинята дойде и я повика за вечеря. Вечеряха. Легнаха да спят. Но Стефка не можеше да заспи. Тя мислеше ту за утрешния ден, за училището и най-много за куклите. Горкичките, какво ли правят сега затворени в тесния сандък? Как ѝ се искаше да ги види още веднъж! Клепките ѝ натежаваха, очите ѝ се премрежваха за сън, а желанието ѝ все повече растеше. Не! Не! Тя ще ги погледне за сетен път, ще им каже лека нощ...

И ето тя се вдигна и тръгна пипнешком към гостната. Но защо така тежат краката ѝ? И с каква мъка издигна ръка. Ала преди да пипне дръжката, вратата сама се отвори.

Отвътре блесна осветената стая и се чуха много гласове. Стефка надникна през открянатата врата, но отстъпи смаяна. Посред стаята

беше разтворено сандъчето, а около него се разхождаха живи самите кукли! И не само живи, ами ей такива е, големи като истински хора и животни.

Палячо беше седнал на ръба на сандъчето, метнал крак върху крак. Той не беше вече с меко атлазено тяло, а голям и як като палячо от цирка. Зад него стоеше Милка, кокетно облегната на капака. Срещу тях беше застанал Мечо, изправен на задните си крака, и той голям колкото мечките от Зоологическата градина, а зад него се тълпяха останалите.

Всички говореха като живи хора.

Първо почна гуменото момче.

— Стефка е лошо момиче! — каза то. — Защо сте се разплакали толкова за нея. Тя ми откъсна ръката още когато бях малко бебе!

— А на мене извади пискунчето и сега не мога да свиря! — каза гуменото момиченце и посочи голяма дупка на корема си.

— А къде са опашката ми и крачето? — викна кучето.

— Ами моите уши къде са? — изръмжа Мечо.

— Ах, нищо не ви е вам! — измъучи котенцето. — Ами къде са синчетата, сините ми очици? Нали тя ги откъсна и оттогава съм сляпо и не виждам света?

— Ами моята престилка — заплака Милка, — нали тя я срязва с ножиците на майка си?...

Стефка изтръпна. Всичко, което разказваха куклите, беше вярно. Но ето че някой заговори полека с дебел глас. Стефка надникна и отстъпи още по-зачудена. Говореше голямата гумена топка. Но сега тя имаше глава и две тънички крачета.

— Приятели — почна топката, — аз съм страдала най-много от палавата Стефка. Нали тя по цял ден ме риташе по корема, блъскаше ме в стената, а веднъж насмалко щеше в реката да ме удави... Но аз не ѝ се сърдя. С нея аз тичах по двора, гледах слънцето и света. А пък отсега ще лежа на тъмния таван, затворена като вас в тясното сандъче... Ох, ох, ох! Горко ми!

— Горко! Горко ни! — заплакаха и другите.

Стефка не можа да се сдържи. Тя се втурна в стаята и завика:

— Тук, тук съм, миличките на кака! Не плачете, не ми се сърдете...

Чуха се викове: „Ооо! Аа! Еее...“ — и Стефка се намери включена в косматите прегръдки на Меча. Но той я стискаше толкова силно, че тя сети как се задушаваше в лапите му и взе да вика с все сила:

— Мечо, пусни ме! Мечо, Мечо, пусни ме!...

— Стефке! Стефке! — чу тя глас над себе си, но не гласа на Меча, а на майка си. Майка ѝ я дръпна за рамото и Стефка отвори очи.

Над нея беше се навела майка ѝ и я будеше:

— Стефке, защо викаше: „Мечо! Мечо!“ — засмя се майка ѝ. — Хайде ставай, съмна се, ще те водят на училището. По-скоро, че ще закъснеем...

Стефка се събуди, скочи, но още дълго ѝ се струваше, че слуша гласовете на оживелите си играчки.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.